Λάζαρος είναι ο κάθε ένας από μας († Αρχ. Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι. Μ. Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 31 Μαρτίου, 2018

Ο Απόστολος Παύλος, ο φωτιστής της Οικουμένης, το στόμα του Χριστού, μας δίδαξε ότι η Εκκλησία είναι το Σώμα του Χριστού. Ο Χριστός μας κάνει μέλη δικά Του και έτσι μετέχουμε στη δική Του θεϊκή ζωή.

Τα άγια Μυστήρια και ιδίως το άγιο Βάπτισμα και η θεία Κοινωνία μας συσσωματώνουν στον Χριστό.

Όλη έπειτα η ζωή της Εκκλησίας μάς βοηθεί να μείνουμε ενωμένοι στο Σώμα του Χριστού και να είμαστε ζωντανά και υγιά μέλη Του.

Ο Χριστιανός όμως που αποκόπτεται από την Εκκλησία νεκρώνεται πνευματικά, διότι δεν ζωοποιείται από τη ζωή του Χριστού.

Χριστιανός δεν είναι όποιος δέχεται τον Χριστιανισμό σαν ιδεολογία ή ηθική αλλά όποιος είναι ενωμένος με τον Χριστό μέσα στο Σώμα Του . Γι’ αυτό οι άγιοι Πατέρες τονίζουν ότι εκτός της Εκκλησίας δεν υπάρχει σωτηρία.

Η θεία Λειτουργία είναι το κέντρο της εκκλησιαστικής μας ζωής . Ο ίδιος ο Χριστός προσφέρεται σε μας εις βρώσιν, με το Σώμα και το Αίμα Του, ώστε να ενωθούμε μαζί Του.

Εκτός από τη θεία Λειτουργία οι πιστοί συνερχόμαστε και άλλες ώρες στην Εκκλησία για να λατρεύσουμε τον ουράνιο Πατέρα μας, τον εσταυρωμένο και αναστάντα Λυτρωτή μας και το Πανάγιο Πνεύμα.

Ο Εσπερινός, το Απόδειπνο, το Μεσονυκτικό, ο Όρθρος, οι Ώρες, μας προετοιμάζουν για τη θεία Λειτουργία, μας βοηθούν να ζούμε στο πνεύμα της θείας Λειτουργίας και μπολιάζουν τον πρόσκαιρο χρόνο της επίγειας ζωής μας στην αιωνιότητα της Βασιλείας του Θεού.

Μέσα στις κατανυκτικές Ακολουθίες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής βαθμιαία οδηγούμαστε στη μετάνοια, στην ταπείνωση, στην κάθαρση, στη συσταύρωση και συνανάσταση με τον Χριστό. **Χωρίς αυτή την προετοιμασία και συμμετοχή**

στα άγια Πάθη και τη λαμπροφόρο Ανάσταση εορτάζουμε εξωτερικά και τυπικά. Μένουμε κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά «*ανέραστοι προς τον αυτοπτικόν και αυτονόητον εκείνον έρωτα*». Χριστιανισμός χωρίς θείο έρωτα δεν αναπαύει και δεν ξεδιψά κατά βάθος τον βαθύ λυτρωτικό πόθο του ανθρώπου.

Ως παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο η Εκκλησία μάς προετοιμάζει με τους γεμάτους από την Χάρη του Αγίου Πνεύματος ύμνους της θα αναφέρουμε το στιχηρό του Εσπερινού της Τετάρτης προ των Βαΐων:

«*Μάρθαν και την Μαρία πιστοί, εκμιμησάμενοι προς Κύριον πέμψωμεν, ενθέους ως πρέσβεις πράξεις, όπως ελθών τον ημών, νουν εξαναστήση, νεκρόν κείμενον, δεινώς εν τω μνήματι, αμελείας αναίσθητον, φόβου του θείου, μηδαμώς αισθανόμενον, και ενέργειαν, ζωτικήν νυν μη έχοντα, κράζοντες· Ίδε Κύριε, και ώσπερ τον φίλον σου, Λάζαρον πάλαι Οικτίρμον, επιστασία εξήγειρας, φρικτή, ούτω πάντας, ζωοποίησον παρέχων το μέγα έλεος*».

Ας μιμηθούμε τη Μάρθα και τη Μαρία που έστειλαν και κάλεσαν τον Ιησού για να σώσει τον ετοιμοθάνατο αδελφό τους Λάζαρο. Έχουμε και εμείς κάποιον που κείται φοβερά νεκρός. **Τον νου μας**. Από την αμέλεια είναι αναίσθητος, καθόλου δεν αισθάνεται τον φόβο του Θεού, δεν έχει ενέργεια ζωτική, δηλαδή τη θεία Χάρη. Ας στείλουμε σαν πρεσβευτές, για να καλέσουν τον Ιησού, τις ένθεες πράξεις μας φωνάζοντας: Δες, Κύριε, και όπως παλιά, Οικτίρμον, τον φίλο σου Λάζαρο με φρικτή φροντίδα ανέστησες, έτσι και όλους ζωοποίησέ μας παρέχοντας το μέγα σου έλεος.

Σ’ όλη την Στ’ Εβδομάδα των Νηστειών συμπορευόμαστε με τον Ιησού προς τον άρρωστο και μετά νεκρό Λάζαρο. **Λάζαρος όμως είναι ο κάθε ένας από μας που έχει άμεση, καθημερινή ανάγκη από τον Νικητή του θανάτου**.

Ο νους μας χωρισμένος από τον Θεό προσκολλάται εμπαθώς στα φθαρτά πράγματα. Έτσι σκορπίζεται και νεκρώνεται. Δεν μπορεί πια να ηγεμονεύει στην όλη μας ύπαρξη. Και χωρίς τον ηγεμόνα και φωτισμένο νου ο άνθρωπος γίνεται υπόδουλος στα πάθη και στους δαίμονες. «*Νους αποστάς του Θεού*», κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, «*ή κτηνώδης γίνεται ή δαιμονιώδης*».

Μπορούμε μόνοι μας να αναστήσουμε τον νεκρό νου μας και έτσι να ελευθερωθούμε από την φιλαυτία και τον εγωισμό; Ο Ιησούς, ο Θεάνθρωπος, ο μόνος Νικητής του θανάτου μάς ανιστά τώρα από την εμπαθή, εγωκεντρική, θανατηφόρο ζωή και θα αναστήσει και τα σώματά μας, όπως του Λαζάρου, κατά την δευτέρα Του Παρουσία και την εξανάσταση.

Γι’ αυτό **το Σάββατο του Λαζάρου και την Κυριακή των Βαΐων ψάλλουμε παγχαρμόσυνα**:

«*Την κοινήν ανάστασιν προ του σου πάθους πιστούμενος, εκ νεκρών ήγειρας τον Λάζαρον, Χριστέ ο Θεός· όθεν και ημείς, ως οι παίδες, τα της νίκης σύμβολα φέροντες, σοι τω νικητή του θανάτου βοώμεν· Ωσαννά εν τοις υψίστοις, ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου*».

Σήμερα δυστυχώς ακόμη και οι εκκλησιαζόμενοι Χριστιανοί περιορίζονται στην παρακολούθηση της θείας Λειτουργίας της Κυριακής και των μεγάλων εορτών, αδιαφορώντας για συμμετοχή στους Εσπερινούς και τους Όρθρους. Αυτό γίνεται όχι μόνο από έλλειψη χρόνου, αλλά και από άγνοια τι σημασία μπορεί να έχει η τακτική συμμετοχή στη λατρεία της Εκκλησίας.

Έτσι δεν αφηνόμαστε στην Εκκλησία να μας νυμφαγωγεί στον Νυμφίο της Χριστό, ούτε να μας αλλοιώνει με την καλή και θεοπρεπή αλλοίωση, να μας μορφώνει εν Χριστώ, δηλαδή να μας δίνει τη μορφή του Χριστού ώστε να γίνουμε σύμμορφοι με την εικόνα του Υιού του Θεού (Ρωμ. 8:29).

Μένοντας έξω από τη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας αδικούμε πολύ τον εαυτό μας. Εμποδίζουμε την Εκκλησία να μας βοηθήσει να συσταυρωθούμε και να συναναστηθούμε με τον Χριστό. Ουσιαστικά μένουμε χωρίς Χριστό και γι’ αυτό χωρίς ανάσταση, χωρίς χαρά, χωρίς ειρήνη και χωρίς αγάπη.

Ο κόσμος που ζούμε κάθε μέρα μας δηλητηριάζει με το πνεύμα της φιλαυτίας, της απιστίας, του εγωισμού και μας χωρίζει από τον Θεό και τους αδελφούς μας.

Εισερχόμενοι στην Εκκλησία και μετέχοντας στη ζωή της αναπνέουμε έναν άλλο αέρα, ζούμε σ’ έναν άλλο κόσμο, τον κόσμο της αγάπης, της φιλοθεΐας και φιλανθρωπίας. Καταλαβαίνουμε την αρρώστια μας, ελευθερωνόμαστε από τη νεκρή ζωή του κόσμου και γεμίζουμε από την αληθινή ζωή του Χριστού.

Μεγάλη λοιπόν βοήθεια είναι για όλους μας η συχνή και συνειδητή συμμετοχή μας στη λατρεία της Εκκλησίας μας. Όταν στερούμαστε τη δυνατότητα του εκκλησιασμού μπορούμε να διαβάζουμε τις Ακολουθίες στα σπίτια μας, όπως τον Όρθρο, τον Εσπερινό και το Απόδειπνο. Έτσι ζούμε και λατρεύουμε τον Θεό όχι ατομικά αλλά εκκλησιαστικά «*συν πάσι τοις αγίοις*».

Ο φιλάνθρωπος Κύριός μας Ιησούς Χριστός πορεύεται προς τον εκούσιο θάνατο.

«*Δεύτε ουν και ημείς» (με όλη την Εκκλησία) «κεκαθαρμέναις διανοίαις συμπορευθώμεν αυτώ και συσταυρωθώμεν και νεκρωθώμεν δι’ αυτόν ταις του βίου ηδοναίς· ίνα και συζήσωμεν αυτώ…*».

Τι καλύτερη ευχή έχουμε να απευθύνουμε προς τους αδελφούς μας και προς τον εαυτό μας! **Να συσταυρωθούμε και συναναστηθούμε με τον γλυκύτατο Κύριο Ιησού**.

(Από το περιοδικό «Ο ΟΣΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ», Έκδ. Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, τ. 10 (1985), άρθρο: «Η Εκκλησία νυμφαγωγός των πιστών στον σταυρωθέντα και αναστάντα Κύριο», σελ. 42)

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*